

ACZÉL GÉZA

(búcsú)galopp

TÉTOVA UTÓSZINKRON

11.

állítólag még a szeretetothonoknak is van némi lamúrja s a csoszogó lény megkövült zsigerei aljára betúrja fátyolos vágyait ha szemközt a reggeliző asztalnál a mélyülő ráncokba hosszan belenéz megkavarja meszesedett indulatait a pislákoló lét mikor két olcsó teás köcsög között az anyóka aprón csippentett szemekkel visszanez s vibrálni kezd valami feszültség gyenge árama ó az érzéseknek micsoda misztikus háreme pisloghat még mindig az akadozó testben ahogy bonviván barátom néhány nagyfröccs után hódításaiba belekezdett a korlátlan sikertől az egyre zsugorodó képig feszes mellű primadonnáktól jutva el a bevásárló kocsikat fulladva tologató karbantartott penészig mivel ebben a dimenzióban is lezuhog az idő szenttelennek képzett relativitása s hunyorgó homályos szemébe mert élni akar naponta beszívárog valami szürreális kényszer mikor már csak az elkopott bók felesel a szexuális birtokba vétel mentén kibontott férfias egésszel s a fáradt tekintetek mögött a sejtelmes emlékek halvány sziluettjei karikáznak ekként üzenve vissza a hálátlan világnak még élek habár a zacskónál már rövidebb a szerelmi zászló nyele de lehet még gesztenyepüré émelgyős miegymás az érdeklődés fontos érdeme együtt merengve a talált megkéssett kapcsolattal a régóta porladozó és egyre távolodó társakon kiknek fakult fényképei kopott komódokon porosodnak s a napi sétákban csak hálás sóhajok rebegnek az idő fátyla mögé tolt egykori kemény pofonok alig üzennek a csúszkáló emlékek hunyorgó alagútján a hiányossá szakadozott biológiai láncban a beavatatlannak már értelmezhetetlenül többé a petyhüdt izom sem hevül s megmaradt kandúr vágyaknak marad az elmaradozó randik kopott presszóasztalos magánya belül szép halk húrokon játszva végig a szerelmi kottát de a találgát már lemondták ha nincsenek farzsebedben vastag betétek mivel valahol a történetileg immár egyetemessé terpeszkedő érdek legendává szorítja a kéz a kézben romantikáját s mai rómeók sem állják a cinizmus rohamát persze e fáradt magasból pergetve vissza a vágyak szűk mezsgyéjén halványuló képet mindenkor a nyeszlett ifjúkori szerelmet sem érzed szervesen betagozódva hiszen miért is lüktetett egykor torkodban a randevúra hívó óra né-

hány erszike izzadt tenyerét elszántan marcangolva s magadról is sportszerűen szólva kiknek tetszettek azóta megcsöndesedett vitorlás füleid s mikor e zavarosan örvénylő késő kamaszkorból az ember lassan kitekint még mindig nem érti a kiválasztás logikáját annyit épp olykor észrevettem hogy gazdag inkább kereste a gazdagot sion a szolidáris siont árja pedig a tiszta lelkű árját bár utóbbiaknak szégyenszemre igen késve dolgoztam föl az egykori óvatos időkből szemérmesen eltakart fogalmát soká laikus vándorként botladozva a nehéz örökségek között s első szinten értelmeztem mindig ha feldúlt keblembe szerelem költözött sodort az ár a mindenkori partnernek nem volt túl nehéz dolga lazán csak villantott s már ugrottam is mint egy bolti szolga rendszeresen vesztésre ítélve noha annyira nem hogy ez legyen a férfiaság fékje s keresgélni kezdjem saját nememben az örömet legfeljebb ha néhány nálam vagányabb cimbora már gömbölyűnek indult csöcsöket gyúrva kéjesen röhögött hogy én még megfelelő pozíciókat keresve érzelmi szálakon is nekikeseredve körbejárok holott szellemeskedéseimet szerették a lányok csak kamaszodván a csinosság-nak nagyobb volt a súlya nekem pedig ekkor egyszer talán csak anyuka mondta egy piros kockás inget iskolába induláskor magamra húzva kissé hozzám is bújva hogy milyen szép vagyok hát ezek azok a kicserélhetetlen anyai illatok melyek egy idő után az árva idegen kocogásban diszkrétan elpárolognak s mikor egy másfelé nyíló dimenzióban az ember keresni kezdi eleinte még véglegesnek gondolt párját valami új kötelességtudat fékezi meg a szerelemről elképzelt szivárványt helyet adva a végleges férfitá válás némileg komikus lendületének melyben akár csak a halottaknál több az adminisztráció a formai konszenzus súlya mint az érzelmi érdem főleg ha már rég pátoszat vesztve lábaid elé hull a szerelmi előélet nem kárhoztatva persze a bölcs elő-házasságot melyben végre kiderül veled együtt az asszonynak valók java már rengeteget hágott kiélvezve azt a szabadságot mely ezután csak ilyen-olyan furcsa szektabelieknek adatik a kötésbe kényszerült pára pedig vagy nagyokat sunyít vagy felborogatja gondosan kitervelt fészket netán gyilkos indulatokkal kezdi fenni böllérhosszúságú kését hogy a bosszúról le ne maradjon ha kissé metaforikusra látgyítom a képet magam is túlestem már néhány idegborzoló kalandon mikor a végtelennek tűnő áhítat hullámvonata meredek zuhanásba váltott fojtottam volna meg puszta kézzel az egész elzüllött világot ha az utca túlsó oldalán jól esően összeborulva ment az épp engem rövidítő drága mint egy kurva jóképű srácokba nyakig belebújva s én tébolyba feszülve-lazulva nem tudtam mérni az érzelmi nyomás csupán elvakult birtoklási vágy vagy egy nagy végzetes szerelmi úthenger mely vertikálisan végleg lefalaz s nélkülem már nem is marad érző kebel a kárpátok alatt csak hamis széptevők kaján csábítók aljas szoknyapecérek és mákonyos ledérek násza hemperegve a csajjal egy léha éjszakára őszinte bábeli zűrzavaromat sorra leborogatva hát akkor anyáink nyárspolgári falvédőinek mi marad a végső haszna kinek turbékoljanak holnap a kék fo-

nállal gondosan öltött göcsörtös galambok persze az ösztönös folklór ezen a szinten már ne nagyon haladjon hiszen lassan beérek szenzibilisen is valami zavaros modernségre kacsingató mába hol már se dökögő szekér se a párválasztás színes pántlikája de a buzi még lapul csak festett primadonnák sóhajtoznak borgőzös színészklubokban a szabad szerelemre mi kívülállók meg csodáljuk de ha hazabotorkálunk hajnal este gesztusainkban visszük a tanultat belül még el is hisszük ez utóbbi képlet nemigen fakulhat hiába nagy a külső csábítás a fészekrakásnak is van átütő mitológiája belekapaszkodik egymásba a pár s a két messziről érkezett pára hogy legyen a magánynak némi legitimitása s az idő gyorsliftje végre felnőtté emeljen túlkeveredve végül az illanó szerelmen beérve a legnagyobb teherbírásra nélkülözés sikertelenség megalázás apró kudarc legfeljebb csak álca mert egy más szinten valakihez tartozol már nem érdekel a múltó szabadság politikai indulat átkos protokoll s kajánul nézed ahogy dísztribünök előtt hápognak a hétköznapiakban lestrapált népek integetnek az öntelt zsarnokok ebben a kis mikroklímában pillanatokig a tér-idő nagy összefüggése sincsen ott s olykor a legnagyobb élvezet ha hosszú kínlódások után be-szar a görcsökben fetrengő gyerek s a diadalban pároddal egymásra lestek utólag tudod ez csak festett égbolt de a zsigerekben megtapad s nincs bizonyítható reciproka

